N°. 46. A°. 1835.

WOENSDAG, den 10den JUNIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 9 Junij 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 6 dezer maand, N°. 644/582, is tot *Eerste Luitenant* in de divisie *beneden Cottica* benoemd en aangesteld, den 2de *Luitenant* ingemelde divisie J. F. LANGGUTH.

Tot *Tweede Luitenant* den *Vaandrig* A. UMGEWAND, en tot *Vaandrig* den *Eersten Adjudant* G. KUSTNER, alle in gemelde divisie.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 9 Junij 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 6 dezer N°. 645/583. is aan den buitengewoone *Tweede Luitenant* voor de divisie *Matappica* A. H. F. J. KENNEDIJ, eervol ontslag uit die betrekking verleend, en vooris op nieuw in die betrekking benoemd en aangesteld voor de divisie *boven Cottica en Perica*.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Advertentiën.

Scheepstijding.

BINNENGEKOMEN.

Den 5den dezer, het Schip *de Jonkvrouw Maria*, Kapt. J. K. van Wijk, van Amsterdam; hebbende 42 dagen reis, Passagier: den Heer Peter Fredrik Andre.

Idem, de Nederlandsche Sloep *Trafalgar*, Kapt. Wm. Chambter, van de Coronie.

Den 6den, Z. M. Brik van Oorlog *PEGASUS*, Kapt. Luit. J. P. Muller, van Curaçao, St. Eustatius en St. Martin.

Den 7den, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. L. Center, van Welmington.

Idem, de Nd. Am. Brik *Spartan*, Kapt. R. G. Stamwood, van Boston.

UITGEKLAARD.

Den 6den, het Schip *Catharina Anna Helena*, Kapt. P. H Bos, naar Amsterdam; lading: 393 vaten Suiker, 2 balen heele en 4 dito gebroke Koffij en 43 balen sch. Katoen.

IN TEXEL BINNENGEKOMEN:

Den 14den April, het Schip *Anna en Maria*, Kapt. D. Steenveld. — Idem, het Schip *Vrouw Catharina*, Kapt T. Lange, beide van hier.

IN HELVOET GEARRIVEERD:

Den 16den April, het Schip *de Noord*, Kapt. J. A. Weijerbusch, van hier.

IN AMSTERDAM LIGGEN IN LADING:

Het Schip *Johannes Arnoldus*, Kapt. P. J. Kerkhoven. — Het Schip *Clasina Adriana*, Kapt. J. Andresen. — Het Schip *Nicolaas Witzen*, Kapt. F. Lege. — Het Schip *de Snelheid*, Kapt. C. Wessels. — Het Schip *de Prins der Nederlanden*, Kapt. J. Hilbrands. Het Schip *Anna en Louisa*, Kapt. J. K. de Jong.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nieuwe Amsterdamsche Couranten, tot April.

Nederlanden.

AMSTERDAM, den 6den April.

De zitting der Staten-Generaal van heden, door den Heer van Dam van Isselt in die zelfde zitting uitgesprokene woorden bij gelegenheid van het door dat lid gedane voorstel:

» Hij, die gedurende de laatste vier jaren de groote koopsteden van ons vaderland heeft bewoond, heeft zich kunnen verlustigen in het aanschouwen van den bloei en de klimmende welvaart van onzen handel. Hij heeft tevens gezien hoe de rijke kapitalisten bij onzen financiele operatien hunne schatten hebben vermeerderd.

» Hij, die gedurende de laatste vier jaren het land heeft bewoond, heeft zich bedroefd bij het verval en den gestadigen achteruitgang van onzen landbouw. Hij heeft gezien, hoe de minvermogenden hun offer hebben gebragt aan het vaderland, en zich groote verliezen hebben getroost.

» De menigvuldige bezwaren van den landbouw, uit alle oorden van het vaderland ter kennisse van deze vergadering gebragt, en mijne overtuiging dat dezelve gegrond zijn, hebben mij genoopt ter tafel van den Heer President het volgende stuk te brengen.

Edel mogende Heeren!

Reeds bij den aanvang onzer zitting, in het vorige jaar, deed zich de kwijnende staat van den landbouw in ons vaderland, als een belangrijk punt van overweging voor.

Z. M. onzen geeerbiedigden Koning was zulks mede niet ontgaan, en wij mogten in de troons-rede deze heilvoorspellende woorden opmerken:

» . . De voorzieningen, welke geschikt zouden kunnen zijn om, in overeenstemming met andere belangen, den landman en den grondbezitter eene opbeuring te verschaffen en hunne uitzigten te verbeteren, zijn het onderwerp mijner opzettelijke overwegingen. »

Intusschen verergert de toestand van onzen landbouw van dag tot dag, en zonder spoedige en afdoende voorzieningen, is een geheele ondergang van denzelven onvermijdelijk.

Hoewel ik een ijverig voorstander ben van dien handel, als de grootste bron van onze welvaart en van onze nationalen rijkdom, hoewel ik steeds bereid zal zijn denzelven voor te staan en te helpen bevorderen, ben ik echter niet onverschillig voor het welzijn van het grootste gedeelte onzer mede-ingezetenen.

Ik heb mij dus gedrongen gevoeld, U Ed. Mogenden het voorstel te doen van aan Z. M. het navolgende adres aan te bieden.

SIRE!

De staten Generaal nemen eerbiedig de vrijheid, de bijzondere aandacht van Uwe Majesteit te vestigen op den kwijnende toestand van den landbouw in ons Vaderland.

Overtuigd van de belangstelling van Uwe Majesteit in het welzijn en het geluk van alle Derzelver onderdanen, zoude het aan deze Vergadering wenschelijk voorkomen, dat U M. mogt kunnen besluiten om eene commissie te benoemen, belast met de zorg om de bezwaren van den landbouw naauwkeurig te onderzoeken, ten einde in staat te zijn aan U M. zoodanige middelen voor te dragen, die, zonder de groote en algemeene belangen des Vaderlands te kwetsen, dezen belangrijken tak van welvaart voor het grootste gedeelte onzer medeingezetenen, voor geheelen ondergang zoude kunnen behoeden; ofte wel, dat het U M. mogt behagen, zoodanige andere maatregelen vast te stellen, als U M. in Hoogstderzelver wijsheid, te dezer zake zal vermeenen te behooren.

s' Gravenhage, den 28 Maart 1835.
E. W VAN DAM VAN ISSELT.
Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Ik weet het, Ed. Mog. Heeren! dat ik door dit voorstel, de voorstanders van zekere theorien en begrippen tegen mij heb in het harnas gejaagd. Ik weet dat men mij beschuldigen zal, van de misdaad van *les économies politiques*. De man, zal men zeggen, die den gewigtigsten post van vertegenwoordiger des volks op zich durft nemen, moest ten minste zoo veel weten, dat men op den landbouw even als op de fabrieken, het *laisser faire* moet toepassen, en dat men met geene roekelooze hand het evenwigt moet verstooren, dat steeds van zelve zich hersteld en de welvaart van de volkeren bevestigt.

Dit alles heb ik voorzien Ed. M. H. en nogthans biede ik het voorstel met vertrouwen aan Uwe Vergadering aan; alleen hierbij nog de herinnering voegende dat er menschen zijn die zich niet kunnen voorstellen, dat anderen honger hebben, wanneer slechts hun disch van keur van spijzen is voorzien. »

Dit voorstel van adres is ter overweging aan de afdeelingen toegezonden.

Publieke schrijvers te Parijs.

Op vele pleinen te Parijs en in de meeste andere groote steden van Frankrijk, vindt men de kramen der zoogenaamde publieke schrijvers, die met hun beroep soms veel geld verdienen. Wij willen thans eens de woning van eenen zoodanigen schrijver in oogenschouw nemen. Het is eene houten kraam, die op raderen rust, zoodat haar bewoner gemakkelijk daarmede van de eene plaats naar de andere verhuizen kan, en dit is zeer goed; want de schrijver is een man van verstand, en weet waar juist het meest te doen valt. In deze houten kraam woont de Bérager der voorsteden, de Sévigné der naaisters, de Cicero der koks, de Plutarchus der kindermeiden en de Petrarcha der grisettes; hij schrijft in vers of in proza; hij is romantisch of klassisch; pathetisch of idyllisch; hij kent het menschelijke hart; hij heeft den Gillblas van Legages en de Nieuwe Lesage en de Nieuwe Heloise van Rousseau gelezen; hij is des morgens Katholijk en des avond Protestantsch. Nu eens leeft hij van den schouwburg, dan eens van de kerk; rendez-vous verschaft hem zijn ontbijt, eene entrouw zijn middageten; hij behoort tot geene partij, omdat hij van alle partijen geld verdienen wil, hij spreekt ministerieel met den kamerdienaar des ministers, en republikeinsch met den metselaarsknecht. Soms betaalt de teederheid van een jong soldaat, die in de hoofdstad in garnizoen ligt, een glaasje ratafia; soms is hij aan de grillen eener jaloersche keukenmeid eene flesch goeden wijn verschuldigd. De Heer Plume is een schrijver van groote vermaardheid, een romanticus, een Victor Hugo voor alle keukenmeiden en naaisters; zijn proza is vol klem en rijk aan stoute wendingen, men bezit brieven van hem, van welke het te bejammeren is, dat zij niet in druk verschenen zijn. Voor zijne deur staat dikwijls eene groote schare menschen; want de kraam kan buiten hem nog slechts twee personen bevatten, waarvan de eene, moet blijven staan en de ander kan zitten, hoewel de heer Plume tot beiden even vriendelijk zegt: » Hebt de goedheid en gaat zitten."

Thans treedt een jong meisje binnen, en zegt met een geheimzinnig gelaat en met den glimlach der tevredenheid: Mijn heer! schrijf hem een regt aardig briefje, en zeg hem, dat hij mij dezen avond aan de *Fontaine des Innocens* zal vinden. — Goed, zegt de schrijver, ik weet reeds wat gij wilt. Iets bevalligs, teeders en vooral sentimenteel. — Juist zoo; ik zie gij verstaat het, en ik verlaat mij geheel op u. En hoe veel wilt gij daarvoor besteden, Mademoiselle? Gij moogt tot zes sous rekenen, mits het naar de laatste mode en regt teeder geschreven is. — Voor zes sous kan men reeds iets zeer teeders zeggen. Kunt gij uwen naam teekenen? — Neen, Mijnheer! — De schrijver glimlacht, en denkt bij zich zelven: zoo moet ik ze hebben; deze ten minste is door al die nieuwe methoden van onderwijs nog niet bedorven; het is ergerlijk, dat zich heden zoo vele menschen in iemands handwerk mengen. — De Heer Plume heeft intusschen het briefje geschreven, toegevouwen, en vraagt nu, welk adres hij er op moet schrijven? De kleine antwoordt blozende: schrijf er slechts op — aan den Heer Jules — dat is genoeg. Ik zal den brief aan den portier geven, en deze zal hem bezorgen. Het meisje neemt haren brief, en is in een oogenblik verdwenen.

Daarna verschijnt een boerenknaap, die zich eerst sedert twee maanden te Parijs bevindt en bij eene danseuse van de opera als lakkei dient. Hij zegt: Mijn heer! ik zoude gaarne aan mijne moeder willen schrijven, dat ik hemden en kousen noodig heb; ook moet gij vele groetenissen aan alle vrienden en bloedverwanten schrijven, en dat mijne slopkousen reeds gescheurd zijn, en of de hoest mijner moei nog niet over is, en of mijn vader mij de twintig franken zenden wil, welke hij mij beloofd heeft; ook moet gij mijne beminde, de kleine Lise, in dien brief vragen, of zij mij bemint; maar moeder mag niets daarvan weten, en dat ik een paar nieuwe laarzen noodig heb, en dat ik onlangs in de opera geweest ben en de schoone dansen gezien heb. Hier zijn tien sous, maak mij daarvoor alles behoorlijk in orde. Terwijl de schrijver nu aanvangt al dat schoone op te schrijven, babbelt de boerenknaap al voort van eene nieuwe broek en van eenen hoest, dien hij gehad heeft, dat de danseuse hem wil trouwen en dat hij eeuwig haar getrouwe zoon wil blijven, enz. Den schrijver draait dit alles als een molenrad in het hoofd rond; doch hij schrijft al door, zonder zich in de war te laten brengen, en onze lezers zullen ligt begrijpen welke brief daaruit ontstaat.

Thans wordt het echter tragisch. Eene dikke keukenmeid stormt, als eene Medea, de kraam binnen, werpt hare mand op den grond, en zegt: Kom, Heer schrijver! doop thans uwe pen in gif en gal, en schrijf voor mij eenen brief aan dien trouweloozen verrader; doch laat hem regt *insolent* en hartstogtelijk zijn. Hij weet misschien niet, dat ik vernomen heb, hoe hij gisteren met de blonde Christina gedanst heeft, en hoe hij haar de *cour* gemaakt heeft en hoe zij hem beloofd heeft, hem van de beste brokken uit hare keuken en van goede fleschen te voorzien. Wij zullen dan eens zien wie de beste keuken houdt! Die malle Christine is slechts eene eenvoudige burger-keukenmeid, in dienst bij een' armen duivel van een' kruidenier, terwijl ik bij lieden van adel woon. Breng dit den bedrieger ter deeg onder het oog, en zeg hem, dat hij nimmer meer voor mij verschijne; wees vooral niet spaarzaam met uwe *insolentiën* aan den ondankbare, dien ik helaas! zoo teeder beminde. Hier zijn dertig sous, en wanneer het meer kost, hebt gij slechts te spreken. Hartelijk dank, Mejufvrouw! voor dertig sous laat zich menige insolentie zeggen. Wij zullen den zondaar behoorlijk den mantel uitgeven; die eervergeten, ellendige, ondankbare rekel! En inderdaad, in den brief volgt het eene scheldwoord op het andere, en hij leest dien aan de keukenmeid voor. Bravo! — roept deze uit, en vliegt met den brief naar buiten, terwijl de schrijver zijn goed gestarnde dank, dat er nog teedere naaisters, domme boerenjongens en hartstogtelijke keukenmeiden op aarde zijn.

Vernuftige invallen en Snedige Gezegden.

DE WERFREKENING DES KONINGS.

Een engelsch werfofficier ging, in eene kleine stad, in eene herberg, om eenige ververschingen te nemen. Onder het drinken, werd hij een' man gewaar, dien hij voor een' knappen matroos hield; hij naderde hem en vraagde hem, vanwaar hij kwam, en welk beroep hij uitoefende.

» Ik heb tien jaren op een oorlogschip gediend, maar nu ben ik afgedankt;" zei de matroos.

» Ei, ei! was het antwoord van den werfofficier," » zulk een knappe kerel, als gij zijt, moest niet zoo spoedig zulk eenen eervollen dienst vaarwel zeggen. Wanneer gij mij wilt volgen, kan ik u weder daartoe verhelfen."

» Dat wil ik, van harte gaarne!" antwoordde de gewezen matroos; » ik ben dat luije leven moede. Wanneer het u ernst is, zullen wij de zaak spoedig eens worden. Ik heb hier, dezen middag, gegeten; betaal gij mijne vertering en laat mij nog iets te drinken geven, dan is de zaak klaar."

» Ik houd u bij uw woord!" riep de werfofficier; liet den waard de rekening opmaken, nog eene flesch wijn voor den matroos geven, en betaalde. Zoodra de flesch ledig was, vorderde de officier, dat de nieuw aangeworven matroos hem zoude volgen. Deze stond van zijnen stoel op, en de werfofficier zag, met ontzetting, dat de matroos een houten been had. » Wat schoelje!" riep hij uit, » gij hebt mij bedrogen."

» Bij mijn ziel niet!" antwoordde de eenbeen: » Ik heb beloofd met u te gaan, en gij zult zien, hoe flink ik, met mijn houten been, van de eene plaats naar de andere kan komen. Ik zal niet achter blijven, daarvoor sta ik u borg. » Maar wat zal ik met u aanvangen?" hernam de officier; » tot den zeedienst deugt gij niet."

» Nu," hernam de matroos, » zet dan mijne vertering op de werfrekening des konings. Toen ik twee gezonde beenen had, gaf hij mij brood; ik heb het eene in zijnen dienst verloren, en hij heeft mij laten loopen. Een armzalig middagmaal kan mij voor mijn verlies niet schadeloos stellen; ik heb meer op het spel gezet, dan hij, en ik heb altoos nog veel bij hem te goed" De officier lachte en schonk den matroos nog eenige schellingen.

Ter Drukkerij van Gez. SERRES.